

Turinys

Prologas

PIRATAVIMO AUKSO AMŽIUS / II

Pirmas skyrius

LEGENDA (1696 m.) / 20

Antras skyrius

I JŪRĄ (1697–1702 m.) / 39

Trečias skyrius

KARAS (1702–1712 m.) / 66

Ketvirtas skyrius

TAIKА (1713–1715 m.) / 101

Pentas skyrius

PIRATAI BURIASI (1716 m. sausis–birželis) / 130

Šeštas skyrius

PAKRANTĖS BROLIAI (1716 m. birželis – 1717 m. kovas) / 159

Septintas skyrius

BELLAMY'IS (1717 m. kovas–gegužė) / 184

Astuntas skyrius

JUODABARZDIS (1717 m. gegužė–gruodis) / 209

Devintas skyrius

MALDAUJANT MALONĖS (1717 m. gruodis – 1718 m. liepa) / 241

Desimtas skyrius

PAVOJINGA RIBA (1718 m. liepa–rugsėjis) / 278

Vienuoliktas skyrius

MEDŽIOJAMI (1718 m. rugsėjis – 1720 m. kovas) / 298

Epilogas

PIRATAVIMO PABAIGA (1720–1732 m.) / 328

PADĖKOS / 346

PASTABOS / 350

tai ne tikroji priežastis, dėl kurios Spotswoodas nusprendė veikti prieš Juodabarzdį. Kaip visi politikai prieš jį ir po jo, Spotswoodas ketino surengti karinę ekspediciją į užsienį, kad nukreiptų visuomenės dėmesį nuo savo klaidų namuose.

Spotswoodas valdė antrą galingiausią koloniją Amerikos pakrantėje po Masačusetso su 72,5 tūkst. baltaodžių ir 23 tūkst. juodaodžių populiacija. Ji buvo visiškai kitokia nei šiaurinė kolonija. Virdžinija buvo plantatorijų dvarų žemė, supama tabako laukų, taip pat jų tarnų bei vergų lūšnų. Visos plantacijos turėjo nuosavas prieplaukas ir veikė kaip gamyklos, kurių darbininkai ir žmogiškasis kilnojamasis turtas (vergai) daugumą reikalingų prekių pagamino ir paslaugų suteikė vietoje. Dėl šios priežasties beveik nebuvvo miestų, o plantatoriai didžiąjį dalį savo verslo reikalų sprendė susitikdami kaimo vietovių uostuose, bažnyčiose, teismo rūmuose ir savaitiniuose turguose. Net sostinė Viljamsburgas buvo ne daugiau nei administracinis centras, elegantiškų vyriausybės pastatų miestelis, iškūrės netoli plytinė „William and Mary“ koledžo pastatų. Didžiąjį metų dalį Viljamsburgo gyventojai vos viršijo tūkstantį – tik administratoriai, amatininkai, mokytojai bei mokiniai. Kai aristokratiskieji kolonijos įstatymų leidėjai susitikdavo didžiuiliame plytiniame Kapitolijuje, Viljamsburgas atgydavo. Užeigos, pensionatai ir tavernos prisipildydavo tiek, kad braškėjo per siūles, o entuziastingai nusiteikę žmonės rinkosi žiūréti pasirodymu vieninteliam Britų Amerikos teatre – dvejų metų senumo pastate kruopščiai suformuotos rūmų vejos rytinėje pusėje.

Pastaraisiais metais įstatymų leidėjai rinkosi norėdami sukritikuoti gubernatorių Spotswoodą ir korupcijos kultūrą, kurią jis puoselėjo net aštuonerius metus, prižiūrēdamas šią koloniją. Jie surašė oficialų skundą dėl to, kaip „jis netaupydamas švaisto šalies pinigus“ naujai pastatytuose gubernatoriaus rūmuose prabangiai įrengtiems valgomiesiems, raižyto marmuro židinio papuošimams, formaliesiems bei vaisių sodams ir paradiniams vartams. Pasinaudojės aklausiais fondais* vietovėje, kuri vėliau tapo žinoma kaip Spotsilveinijos apygarda, jis savo nuosavybėn perėmė

* Angl. *blind trust*. Tai fondas, kurio steigėjas viso turto bei investicijų valdymą perduoda patikėtinui. Fondo įkūrėjas gali jo veiklą nutraukti, bet visiškai nedalyvauja veikloje ir negauna jokių su ja susijusių ataskaitų. Aklieji fondai dažniausiai įkuriami, siekiant išvengti interesų konflikto tarp einamų pareigų ir investicijų.

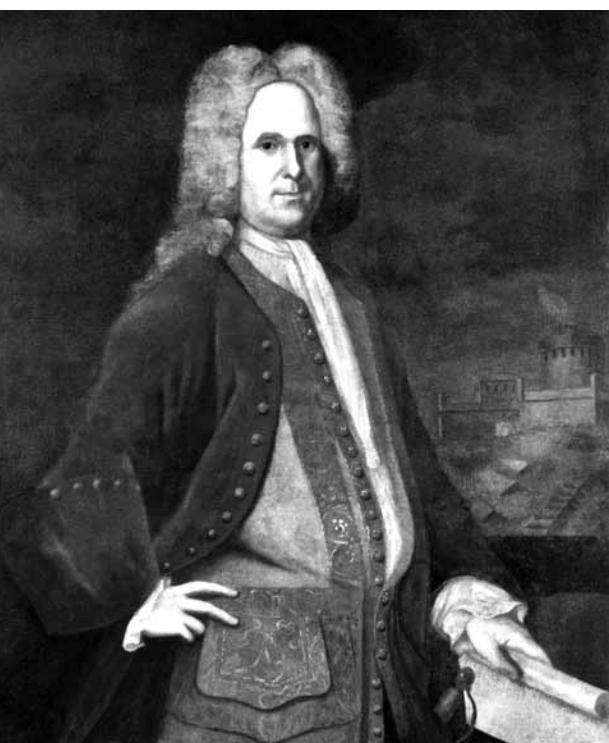
Vienuoliktas skyrius

MEDŽIOJAMI

1718 m. rugsėjis – 1720 m. kovas

Virdžinijos gubernatorius Alexanderis Spotswoodas ne vieną mėnesį stebėjo Juodabarzdžio veiklą. Jis gavo žvalgybinės informacijos, kad ant sau- sumos tyicia užplukdytas „Queen Anne's Revenge“, kad Juodabarzdis priėmė malonę iš gubernatoriaus Edeno ir apie vėlesnį prekinį laivų grobstymą tvankiuose Šiaurės Karolinos upeliukščiuose. Spotswoodas bendradarbiavo su vienos iš dviejų karinio laivyno fregatų Virdžinijoje kapitonu Ellisu Brandu iš „HMS Lyme“, kad atsiųstų šnipą į Šiaurės Karoliną, kurie „atlirkę išsamų tyrimą, susijusį su piratais“. Jis net sulaikė senajį Juodabarzdžio kvartermesterį Williamą Howardą, kuris buvo priėmęs karaliaus malonę ir trynësi apie Hampton Roudsą. Sulaikytasis negalėjo paaiškinti, iš kur jo kišenėje atsirado 50 svarų ir kodėl drauge su juo buvo du afrikiečių vergai. Remdamiesi šiuo abejotinu teisiniu pagrindu, Spotswoodas ir kapitonas Brandas pasirūpino, kad Howardas būtų įmestas į „Lyme“, o tada įkalintas tvarkingame plytiniame Viljamsburgo kalėjime. Ištardęs Howardą ir išklaušęs šnipą ataskaitą, Spotswoodas susidarė aiškų vaizdą apie Juodabarzdžio veiklą: kur leido laiką ir kaip nusipirko Šiaurės Karolinos aukščiausiu pareigūnu apsaugą. Spalio pabaigoje jis nusprendė veikti.

Vėliau Spotswoodas teigė, kad Juodabarzdis pavojingas Virdžinijos prekybai, o jo buvimas skatina kitus imtis piratavimo. Visa tai tiesa, tačiau

Alexander Spotswood
(1676–1740), britų armijos pulkininko
ir Virdžinijos gubernatoriaus, portretas.
Charlesas Bridgesas, 1736 m.

34 tūkst. hektarų valstybinės žemės. Dauguma įstatymų leidėjų prieštaravo despotiškam reikalavimui vadovauti visų Anglikonų bažnyčios, oficialiosios kolonijos religijos, kunigų ir aukščiausią pareigūnų skyrimui. 1717 m. buvo atsižvelgta į įstatymų leidėjų peticiją karaliui; joje prašoma atmesti kai kuriuos Spotswoodo ekonomicinius reglamentus, o dabar apskritai siekta nušalinti jį nuo pareigų.

Kadangi kiekvieną jo judesį sekė tiek daug priešų, Spotswoodas su „Lyme“ kapitonu Brandu ir „HMS Pearl“ kapitonu George'iu Gordonu 1718 m. spalio pradžioje susitiko visiškai slaptai. Jis paprašė jų pagalbos mèginant visiems laikams Šiaurės ir Pietų Ameriką išvaduoti nuo Juodabarzdžio.

Tuo metu Nasau esantis Woodesas Rogersas taip pat rengėsi susiremti su piratais. 1718 m. rugpjūjo 14 d. jam buvo pranešta, kad Charlesas Vane'as buvo Žaliojoje Vėžlių saloje netoli Abako, už 190 km į šiaurę nuo Nasau. Grésė ispanų invazija, Rogersas buvo netekęs vyrų ir Karališkojo karinio jūrų laivyno paramos, todėl žinojo, kad vienintelė jo galimybė – surizikuoti su malonę palaikančiu piratų stovyklos lyderiais.

Benjaminas Hornigoldas bei Johnas Cockramas atsiliepė į gubernatorius prašymą ir sutikoapti piratų medžiotojais. Rogersas jiems iрengė šliupą – greičiausiai Hornigoldo „Bonnet“, tuomet pasiuntė rinkti žvalgybinės informacijos ir, jei įmanoma, susiremti su Vane'u. Jie iš Nasau išvyko po keturių dienų. Ilgą laiką niekas jų nebematė.

Laukdamas Hornigoldo sugržimo, Rogersas mègino sustatyti Nasau gynybą. Nasau valdančioji taryba sutarė paskelbti karo padétį ir sudaryti „labai griežtą sargybą“, įsakyti salos gyventojams bei vergams padëti remontuoti tvirtovę. Tačiau beveik kiekvieną naktį, tikëdamiesi prisijungti prie Vane'o, piratai vogë laivus ir spruko iš salos. Rogerso skaičiavimu, nuo liepos pabaigos iki spalio pradžios jি apleido maždaug 150 vyrų. Kai dienos virto savaitëmis, Rogersas pradéjo nerimauti, kad Hornigoldą „arba sučiupo Vane'as, arba jis vël èmësi senosios piratavimo veiklos“. Dauguma salos gyventojų laikësi tokios pačios nuomonës. Tačiau po trijų savaičių nuo išvykimo Hornigoldo šliupas parplaukë į uostą su trofëjumi ir saujele belaisvių piratų.

Hornigoldas visiems papasakojo, kaip su Cockramu didžiąją laiko dalį praleido slépdamiesi netoli Žaliosios Vėžlių salos, stebëdami Vane'ą ir laukdami progos surengti jam pasalą, kai bus atitrükës nuo pagrindinių savo pajégų. Deja, tokia proga nepasitaikë, o Hornigoldas ir Cockramas nusprendë, jog Vane'o kompanija per daug galinga, kad ją bûtu galima paimti atviroje kovoje. Be piratų brigantino, Vane'as taip pat turëjo „Neptune“ ir „Emperor“ – laivus, kuriuos užgrobë prie Čarlstono gùbrio, o jo grupelë didžiąją laiko dalį praleido plësdama šiuos laivus ir valydama savus. Beveik po trijų savaičių piratai atsisveikino su paimtomis į nelaisvę „Neptune“ bei „Emperor“ įgulomis ir „palinkëjo geros kelionës namo“, tačiau, išplaukdam iš inkaravimo vietas, pastebëjo dar vieną atplaukiantį šliupą. Hornigoldas žinojo, kad tai trisdešimties tonų šliupas „Wolf“, prieš kelias dienas išplaukës iš Nasau su Rogerso leidimu medžioti jùrinius vėžlius. Iš tikrujų „Wolf“ kapitonas, malonę gavës piratas Nicholasas Woodallas, kontrabanda Vane'ui plukdë amuniciją bei atsargas ir teikë žvalgybinę informaciją. Vane'as išmetë inkarą ir pasitarë su Woodallu, kuris jam smulkiai nupasakojo Rogerso veiksmus ir gynybos išdëstymą. Vane'as greičiausiai tikëjos, kad jo bičiuliai piratai bus sukilë prieš gubernatorių,

bet teko nusivilti. Kai vienas iš belaisvių paklausė piratų, kokių naujienų turi iš Nasau, jie atsakė „nieko gero“ ir liepė per daug neklausinėti. „Būdami labai sutrikę dėl gautų naujienų“, piratai nubalsavo išlaipinti belaisvius negyvenamoje saloje ir sunaikinti „Neptune“ – nukirsti laivo stiebus, takelažą ir nukreipti „dviem sviediniais užtaisyta“ patranką tiesiai į triumą. Vane'o piratai iš uosto išvyko brigantina ir šliupu „Wolf“, o Hornigoldas tuo metu nuplukdė belaisviams maisto atsargų ir pranešė, kad atvyko pagalba. Tą naktį jis nusivijo piratus ir po kelių dienų perėmė „Wolf“, o grįždamas parsiplukdė šliupą į Nasau.

Tai, kad Hornigoldas sučiupo „Wolf“, įkvėpė Rogersą. „Kapitonas Hornigoldas įrodė esąs sąžiningas, – vyresniesiems Londone rašė Rogersas, – nepaiso senų draugystių <...>, skaldo čia esančius žmones ir man suteikia daugiau galios, nei tikėjausi.“ Dvejodamas, ar turi teisę nuteisti Woodallą, Rogersas laikė jį surakintą ir pasiuntė atgal į Angliją kitu ten plaukiančiu laivu. Pasikeitus metų laikams, pasitaisė ir oras, o Rogerso žmonės pradėjo sveikti. Iš salos išvyko prekininių šliupų konvojus, turintis prekiavoti su draugiškais asmenimis Kuboje, iš kurių tikėjosi gauti papildomų ištaklių. Kadangi fortas beveik baigtas, o Rogerso pusėje buvo vienas didžiausiaių piratų, jis jautėsi vis saugesnis.

Lapkričio 4 d. Rogersas gavo žinių, kad visų keturių jo į Kubą pasiųstų šliupų įgulos émė piratauti ir ketino prisijungti prie Vane'o. Tačiau buvo kalbama, kad perbėgėliai apsistoję Žaliojoje Vėžlių saloje, ir dar buvo tikimybė juos pagauti. Rogersas ir vėl kreipėsi į Hornigoldą ir Cockramą, o jie nuplaukė į šią salą ir rimitame mūšyje susirėmė su recidyvistais. Piratų medžiotojais tapę piratai į Nasau grįžo lapkričio 28 d. su dešimt piratų – tarp jų ir buvęs Juodabarzdžio artileristas Williamas Cunninghamas – ir dar trijų lavonais. Rogersas džiūgavo. „Džiaugiuosi šiais naujais įrodymais, [kuriuos] kapitonas Hornigoldas pateikė pasauliui, kad pagerintų savo prastą reputaciją, kuria iki šiol garsėjo, – rašė jis Britanijos valstybės sekretoriui, – nors ir piratavimo laikais sklidė gandų apie jo dosnumą.“

Belaisviai kėlė sunkumų, nes Rogersas neturėjo žmonių, kurie padėtų išlaikyti piratus už grotų. Juos nuteisus ir įvykdžius mirties bausmę, galėjo kilti sukilimas. Jis sušaukė slaptą valdančiosios tarybos posėdį, kuriame

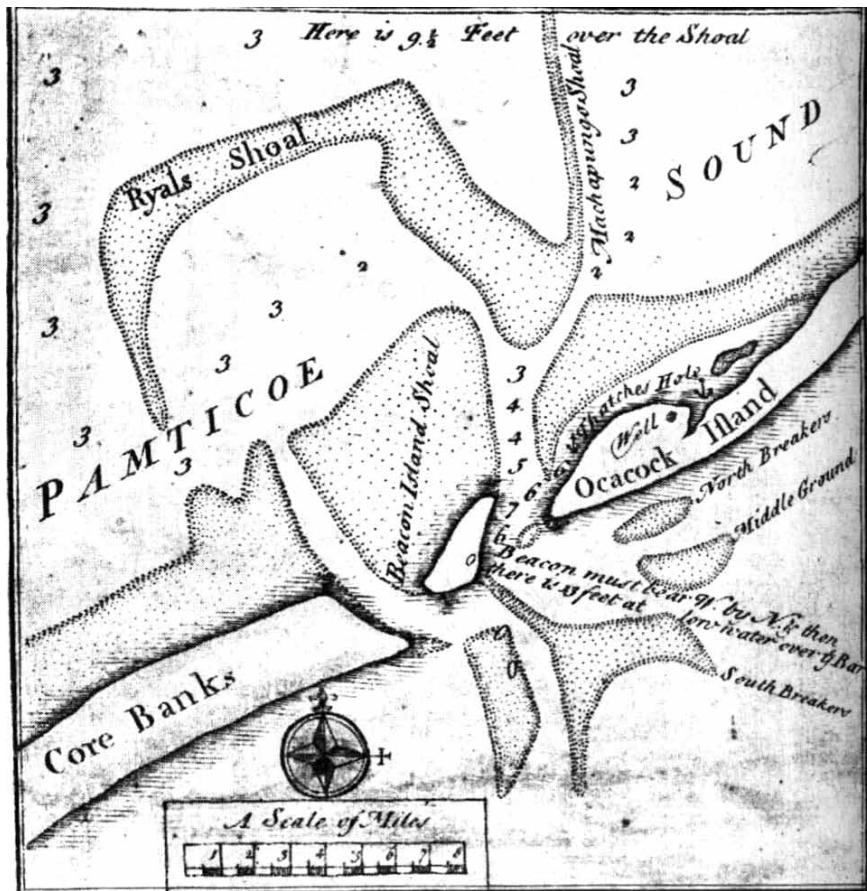
dalyvavo ir buvęs vyriausiasis teisėjas Thomasas Walkeris, ir išdėstė galimybes. Labiausiai tarybos nariai nerimavo, kad, išspėtas vieno iš daugybės informatorių, Vane'as gali bandyti išvaduoti belaisvius. „Menkiausia mūsų parodyta baimė, – nusprenendė jie, – gali įkvėpti kai kuriuos čia esančius [piratus] paskatinti kitus mėginti išgelbėti suimtuosius.“ „Todėl, <...> norėdama užkirsti kelią pirato Vane'o planams“, taryba priėmė galutinį sprendimą „kuo greičiau <...> nuteisti suimtuosius“. Kadangi trūko kaičiavimo, Rogersas šiuos dešimt belaisvių surakino savo laive „Delicia“ ir émė ruoštis susirėmimui su salos piratų šalininkais, kuris galėjo būti labai pavojingas.

Išplaukęs iš Žaliosios Vėžlių salos, Vane'as patraukė į šiaurę. Jo gauta žvalgybinė informacija iš Woodallo leido manyti, kad, norint įvykdyti grasinimus užpulti Nasau, jam reikės pastiprinimo. Praradęs viltį, jog Stuartai atsius pagalbą, Vane'as žinojo, kad jos reikia kreiptis į senus bendražygius. „La Buse“ dingo pietuose, Williamsas, Englandas ir Condentalas išplaukė į Afriką ir Braziliją. Tačiau vienas piratas tebéra regione ir visi žino, kur jį rasti. Vane'o vyrai pritarė; jie turi plaukti į Šiaurės Karolinos Pamliko įlanką, kur tikėtina sutikti bendražygį Juodabarzdį.

Okrakoko įlanką jie pasiekė spalio antrą savaitę. Ten, už Okrakoko salos, pastebėjo ginkluotą šliupą, kuris vėliau paaiskėjo esąs Juodabarzdžio „Adventure“. Ko gero, kilo trumpa sumaištis, kol piratai atpažino vienas kitą, nes abu plaukė bendražygiam dar nežinomais laivais. Kažkaip – greičiausiai per ruporą – Juodabarzdis ir Vane'as patvirtino vienos kito tapatybę. Vane'as iškart pasveikino bičiulį, iššaudamas brigantino pabūklais aukštai į orą, Juodabarzdis atsakė tuo pačiu. Vane'as išmetė inkarą greta „Adventure“. Vyrai iš vieno laivo nusiyrė į kitą ir pradėjo kelių dienų piratų šventę, kuri išplito Okrakoko salos pakrantėse.

Šie du vyrai dalijosi kelių pastarujų mėnesių patirtimi. Juodabarzdis, ko gero, pirmas informavo Vane'ą apie Stede'o Bonneto suėmimą, nes apie šį įvykį kalbėjo visi nuo Čarlstono iki Bostono. Vane'as papasakojo

Okrakoko žlanka. Žemėlapyje nurodyta ir Juodabarzdžio piratų inkaravimosi vieta, 1733 m.

Juodabarzdžiu apie savo susirėmimus Nasau su Pearse'ui bei Rogersu ir gubernatoriaus valdžios įtaką. Vane'as galėjo mėginti įkalbėti buvusį partnerį jungtis prie jo ir užpulti Niu Providensą. Jei taip, savo padėtimi patenkintas Juodabarzdis atsisakė. Jo vyrai, saugūs ir sveiki, galėjo laisvai piratauti nesibaimindami represijų.

Po ilgų linksmynių Charlesas Vanéas ir Edwardas Thatchas išsiskyrė, sutarę eiti kiekvienas savo keliu.

Gubernatorius Spotswoodas išpuoli prieš Juodabarzdį planavo visiškai slaptai. Jis nepranešė nei Virdžinijos valdančiajai tarybai, nei įstatymų leidėjams ir tikrai neketino šio reikalo svarstyti su gubernatoriumi Edenu. Vėliau paaiškino, kad piratai tiesiog per daug populiarūs. „Aš apie tai net neužsiminiau Jo Didenybės tarybai čia, nei kuriam kitam asmeniui, kuris nebuvo būtinės [projektui] įvykdysti, nes iš daugybės piratams palankumą jaučiančių žmonių, kurių čia turime, kas nors galėjo žvalgybos informaciją persiųsti Thatchui.“ Gubernatorius nerimavo ne be reikalo. Prieš kelis mėnesius keletas Juodabarzdžio vyrų šią koloniją krito pakeliui į Filadelfiją ir stengėsi privilioti ne vieną prekių laivų jūrininką prisijungti prie jų. Vietos pareigūnai piratus norėjo suimti, tačiau Spotswoodui pranešė, kad „negali rasti nė vieno [norinčio] padėti gaują nuginkluoti ir sutramdyti“. Spotswoodui pavyko suimti Williamą Howardą, Juodabarzdžio kvartirmeisterį, bet netrukus vienas iš jo paties Viceadmiraliteto teisėjų, gubernatoriaus Edeno draugas Johnas Holloway'us, įsakė suimti kapitoną George'ą Gordoną ir leitenantą Robertą Maynardą iš „HMS Pearl“, kuriame buvo laikomas Howardas. Holloway'us pirato vardu pateikė civilinį ieškinį prieš abu karinio laivyno pareigūnus ir norėjo prisiteisti po 500 svarų iš kiekvieno žalai atlyginti. Baimindamas, jog prisiekusieji Howardą gali paleisti, Spotswoodas pasirūpino, kad jis būtų nuteistas be jų, o valdančioji taryba šį veiksmą griežtai pasmerkė. Spotswoodas paprieštaravo, kad Virdžinijos gyventojai „turi nepaaiškinamą polinkį palaikyti piratus“.

Būtent Howardo teisme Spotswoodas apie savo planą papasakojo kapitonams Brandui ir Gordonui, kurie jau ne vieną mėnesį su juo dalijosi žvalgybine informacija. Tai buvo puiki proga susitikti su Karališkojo karinio jūrų laivyno karininkais nekeliant įtarimo, nes abu Viljamsburge lankėsi kaip teismo pareigūnai. Po teismo, kuriame Howardas pripažintas kaltu, Brandas ir Gordonas nuėjo keturis kvartalus nuo dailiojo „H“ formos Kapitolijaus, per turgaus aikštę ir žemyn palei rūmų vejų iki gubernatoriaus rūmų. Viename iš prabangių kambarių Spotswoodas

išdėstė savo planą. Kadangi Juodabarzdis laiką leido tarp Bato ir Okrakoko, puolimas turėjo vykti dviem frontais. Brandas, aukščiausio rango karininkas, atvestų jūrų pėstininkus į Batą, o pakeliui prie jo prisijungtų šio tikslų šalininkai. Antroji bangą leistusi jūra į Okrakoką ir užtikrintų, kad nė vienas piratas nepaspruktų į Atlantą. Laivai „Pearl“ (531 tonai, keturiaskesimt pabūklų) ir „Lyme“ (384 tonos, dvidešimt aštuoni pabūklai) per dideli, kad praplauktų tarp pavojingų Šiaurės Karolinų upokšnių ir barjerinių salų seklumų. Todėl Spotswoodas pasiūlė už savo pinigus nupirkti du vikrius šliupus, kuriais galėtų naudotis karininkai. Brandas ir Gordonas sutiko šliupus apginkluoti, aprūpinti vyrais bei atsargomis ir abu juos patikėti kapitono Gordono vyresniajam padėjėjui leitenantui Robertui Maynardui. (Pats Gordonas su fregatomis pasilikę Hamptono Roudse.) Be galimybės gauti dalį Juodabarzdžio lobio, jūrų laivyno personalas turėjo dar vieną priežastį dalyvauti: Spotswoodas įstatymu leidėjams prastūmė naują įstatymą, pagal kurį už Juodabarzdžio arba jo pakalikų suciupimą skiriama speciali premija. Gordonas ir Brandas šiam planui pritarė. Jei viskas vyks sklandžiai, planas gali būti ir patriotiškas, ir pelningas.

Spotswoodo planas buvo visiškai nelegalus, nes nei gubernatorius, nei karininkai neturi teisės įsiveržti į kitą koloniją. Teisiškai Juodabarzdis – geras pilietis: sulaukė malonės už ankstesnius nusikaltimus, pateikęs prašymą gavo gubernatoriaus Edeno leidimą išgelbėti sudužusį prancūzų laivą ir dar nebubo apkaltintas jokiu nusikaltimu.

Ekspedicija iš Hamptono išvyko lapkričio 17 dieną. Maynardas, Amerikoje tarnaujantis vyriausiasis karinio laivyno karininkas, įlipo į savo flagmaną „Jane“ – didesnijį iš dviejų gubernatoriaus Spotswoodo išnuomotų šliupų. Jame buvo trisdešimt penki vyrai, gausu muškietų, kardų, atsargų, turinčių užtekti mėnesiui, tačiau trūko patrankų, nes „Jane“ per mažas, kad galėtų jas naudoti. Šliupas „Ranger“ buvo dar mažesnis, juo plaukė dvidešimt penki jūrininkai, kuriems vadovavo mičmanas Edmundas Hydeas iš „Lyme“. Jokių patrankų ir vos šešiasdešimt vyrų turintis Maynardas žinojo: jeigu jo šliupai susidurtų su Juodabarzdžiu, reikėtų užklupti, kol priešininko inkaras išmestas. Trečią valandą popiet jie pakėlė inkarus ir išplaukė iš Česapiko.

Po kelių valandų „Lyme“ kapitonas Brandas iš Hamptono kaimo išjojo su būreliu jūrininkų. Vėsų rudenį jie traukė per Virdžinijos kaimus, pro tuščius laukus ir būrius vergų, prižiūrinčių džiovinti sukabintus tabako lapus. Kitą dieną jiems už nugarą liko paskutiniai laukai, plantacijos bei keliai, nes vyrai pasiekė nepramintus Šiaurės Karolinos tyrlaukius.

Tris dienas jie kankinosi bandydami įveikti ištisus kilometrus pušynų ir tiksliai pavadintą Didžiąją Niūriają pelkę, kol galiausiai lapkričio 21 d. išniro Identone – vienoje iš nedaugelio kolonijos gyvenviečių. Atvykusiam iš kaimiškų Virdžinijos dvarų Brandui Šiaurės Karolinos vargingumas turėjo palikti stiprų įspūdį. „Žmonės čia tikri nemokšos, retas moka skaityti, o dar mažiau jų rašyti, net ir tarp taikos teisėjų, – apie šios vietovės gyventojus raše dar vienas XVIII a. pradžios lankytojas. – Jie daugiausia minta sūdyta kiauliena, kartais jautiena, o jų duona – iš indiškų kukurūzų, kuriuos, neturėdami malūnų, yra priversti grūsti. Net ir tai jie daro taip nerūpestingai ir nešvariai, kad kukurūzai arklio édžiose vargai skriasi nuo duonos ant jų stalų.“

Identone Brando laukė du vyrai. Jie prisistatė kaip Maurice'as Moore'as, kolonijos milicijos pulkininkas ir buvusio Pietų Karolinos gubernatoriaus sūnus, ir Edwardas Moseley'is, vienas iš Identono įkūrėjų, turtingas ir patyręs teisėjas, buvęs Šiaurės Karolinos valdančiosios tarybos narys. Kapitonas Brandas juos apibūdino kaip „du džentelmenus, kuriuos labai nuskriaudė Thatchas“, tačiau jie taip pat seni gubernatoriaus Edeno politiniai oponentai ir greičiausiai pagrindiniai Spotswoodo informatoriai kolonijoje. Brando grupelė naktį praleido Identone arba jo apylinkėse, greičiausiai Moseley'io namuose, kur karininkas išdavė, kad „atvyko suimti Thatcho“. Kitą rytą Moseley'is ir Moore'as rado transportą per Albemarlo įlanką ir kartu su keliais kitais gyventojais lydėjo Brandą paškutinėje atkarpoje iki Bato, esančio už penkiasdešimt kilometrų į pietus.

Brandas su kompanija Bato prieigas pasiekė maždaug dešimtą valandą, lapkričio 23-iosios naktį, po šešių dienų nuo to laiko, kai išvyko iš Hamptono. Moore'as pasižvalgė priešakyje ir sužinojo, kad Juodabarzdžio miestelyje nėra, kitaip nei vylėsi Brandas, tačiau jo „tikimasi bet kurią minutę“ su dar vienu iš prancūzų laivo „išgelbėtu“ kroviniu. Palikęs daugumą savo vyrų užnugaryje, Brandas kirto Bato upeliūkščio ištakas ir patraukė tiesiai

link gubernatoriaus Edeno plantacijos namo. Brandas vėliau pranešė: „[Aš] kreipiausi į jį ir pasakiau, kad atėjau ieškoti Thatcho.“ Gubernatorius, ko gero, sunerimo dėl netikėto Brando pasirodymo dviejų politinių konkurentų draugijoje. Jis galėjo tik viltis, kad Juodabarzdis paspruko ir kad Brandas neras didelio vogtų prekių ryšilio, paslėpto jo kaimyno Tobiaso Knighto svirne. Nesunku įsivaizduoti Brandą, sėdintį priešais Edeno židinį iki pat aušros su užtaisyta muškieta pašonėje ir laukiantį kol akmeniniu Edeno doko taku nusileis Juodabarzdis.

Juodabarzdis taip ir neatėjo.

Plaukdamas per Šiaurės Karolinos Išorines salas, leitenantas Maynardas prisiklausė įvairių pasakojimų apie Juodabarzdį. Jo locmanas, Spotswoodo nusamdytas Šiaurės Karolinos gyventojas, pasakojo, kad Juodabarzdis plukdė vogtus krovinius tarp Okrakoko ir Bato. Roanoko įlankoje, pusiaukelėje palei Išorines salas, vietiniai jūrininkai kalbėjo praejusį pirmadienį už penkiasdešimt kilometrų į Virdžinijos pusę pelkėtoje salelėje Karitako įlankoje matę ant seklumos Branto saloje užplaukusį Juodabarzdžio „Adventure“. Maynardas likusių dienos dalį plaukiojo pirmyn ir atgal palei Karitako įlanką, tačiau Juodabarzdžio ar kieno kito nebuvo nė ženklo. Pats Spotswoodas įspėjo, kad Thatchas „statė įtvirtinimus O[kra]koko įlankoje ir mègino paversti ją bendra tokią vagių susitikimo vieta“. Iš kitų jūrininkų Maynardas greičiausiai išgirdo dar vieną nerimą keliančią istoriją, kuri po kelių dienų pasiekė Viljamsburgą: prie Juodabarzdžio Okrakoke „prisijungė dar kelios piratų įgulos“ ir jo bendrų skaičius išaugo iki 170 vyru. Maynardas niekaip negalėjo žinoti, kad Vane'o piratų įgula atvyko ir išvyko prieš aštuonias savaites.

Šešioliktą valandą nedideli Maynardo šliupai su augančiu virpuliu pasiekė Okrakoko įlanką, už penkiasdešimt kilometrų į pietus nuo Hateraso kyšulio. Praplaukęs Okrakoko salos išorinį kraštą, toje vietoje, kuri dabar vadinama „Thatcho skyle“, Maynardas pamatė inkarus išmetusius du šliupus. Vienas jų turėjo devynis pabūklus ir atitiko Juodabarzdžio „Adventure“ aprašymą. Kitas buvo neginkluotas ir atrodė kaip

prekinis pakrančių šliupas. Saloje Maynardas tikriausiai pamatė didžiulę palapinę ir laužo liekanas, kelias tuščias statinaites, gal net statines, tačiau nė užuominos apie įtvirtinimus. Jis atkreipė dėmesį į vėją, sroves bei saulę žemai danguje ir įsakė „Jane“ bei „Roger“ išmesti inkarus. Nenorėjo su Juodabarzdžiu susiremti tamsoje.

Vane'ui išvykus, Juodabarzdis ketino keliauti pirmyn ir atgal tarp Bato bei Okrakoko, kelias savaites prižiūrėti maždaug dvidešimt vyru Okrakoke, o tada porą savaičių praleisti su žmona Bate. Laikas grįžti į miestelį jau buvo praėjęs. Prieš penkias dienas, lapkričio 17-ąją, jis gavo Tobiaso Knighto laišką, kuriame šis ragino: „kuo greičiau plauk aukštyn čia <...>, [nes] turiu daugiau ką tau pasakyti, nei galiu šiuo metu parašyti“; teisėjas pasiraše žodžiais „tikras Jūsų draugas ir tarnas T. Knightas“. Juodabarzdis turėjo svarbesnių reikalų nei Knightas ar du kuklūs šliupai, ką tik pasirodė įlankoje; piratų gauja vaišino jo draugą – prekybininką Samuelį Odellą, kurio prekinis laivas buvo išmetęs inkarą greta „Adventure“. Kol Maynardo vyrai bandė pamiegoti, stengdamiesi nusiteikti laukiančiai kovai, Juodabarzdžio vyrai iki išnaktų gérė.

Devintą valandą ryto Maynardas įsakė pakelti inkarus ir leidosi tiesiai link „Adventure“, tikėdamasis į jį įlipti, kol Juodabarzdis nebus išstūmės patranką. Plaukiant į uostą, pūtė labai silpnas brizas ir mičmano Hyde'o „Ranger“ užplaukė ant povandeninio smėlio gūbrio. Jis įsakė savo vyrams per bortą išmesti balastinius akmenis, kad šliupas pakankamai palengvėtų ir vėl pradėtų plūduriuoti. Maynardas veržesi į priekį didesniu šliupu „Jane“, bet ir pats užplaukė ant seklumos ir prarado bet kokią galimybę užpulti iš pasalų. Net pagirioti Juodabarzdžio vyrai negalėjo nepastebėti dviejų šliupų, kurie akivaizdžiai mègino prie jų prisélinti, nes įtartinai didelės jų įgulos stengësi kuo greičiau išsilaisvinti – per laivo bortą triukšmingai mètė balastą ir vandens statines. Susivokę, kad juos puola, piratai šoko veikti: skubėjo atlaisvinti bures, nukirsti inkarų virves ir parengti patrankas. Viskas įvyko taip staiga, kad jų svečias Samuelis Odellas ir trys jo įgulos nariai neturėjo laiko išsilaipti iš Juodabarzdžio laivo. Kaip tik tuo metu, kai „Adventure“ burės pagavo pirmajį silpną vėjo gūsj, Hyde'u pavyko išlaisvinti „Ranger“ ir jis patraukė tiesiai link piratų, o dauguma iš jo dvidešimt penkių vyru suplukę darbavosi irklais.